RĂSCOALA PIEILOR ROSII

ȘACALUL NEGRU

No. 4.

5 LEI

GUSTAV AIMARD

RĂSCOALA PIEILOR ROŞII

Mare roman de aventuri pentru tineret
Traducere de Patty arinescu

Nr. 4

IA BUCUREŞTI"

Rezumatul capitolelor precedente

Doi tineri francezi Valentin şi Luis debarcă în Chilli, plecaţi fiind in căutarea aventurilor şi a unei frumoase chiliene, Dona Rosario del Valle, de care este îndrăgostit Luis de Prosbois Cranco.

In aceiaşi vreme, la Santiago do Chilli, un grup de zece patrioţi, făcând parte din „Inimile întunecate", este condamnat la moarte, din ordinul generalului Bustamente.

Don Tadeo de Leon, şeful patrioţilor, scapă însă cu o rană superficială. In momentul când să fugă însă, este răpit de doi oameni, care-l duc în casa curtezanei Linda — fosta lui soţie pe vremuri — vrând să-l întrebe unde se află fata lor.

In timp ce mai e leşinat, Don Tadeo o privit cu ură de Linda, care exclamă „Trebue să-l fac să suporte flăcările iadului..."

Ura Lindei este nemărginită, aflând că Don Tadeo iubeşte pe alta: pe Dona Rosario de Valle. Dispune ca rivala să fie omorâtă şi tot odată cheamă şi complicii dându-le ordin ca Don Tadeo să fie executat.

Salvarea soseşte în ultima secundă. Şeful salvatorilor este Don Gregorio Peralta, un însufleţit membru al Patrioţilor, supranumit „Regele Intunericului". Don Tadeo este salvat, dar aducând aminte de cuvintele de ură şoptite de Linda că Dona Rosario va fi ucisă, aleargă împreună cu salvatorii săi, într'o fugă nebună, spre locuinţa Donei Rosario.

Intre timp intră în acţiune şi cei doi fraţi francezi Valentin şi Louis, care sunt în căutarea frumoasei chiliene Dona Rosario de Valle.

Don Pedro ajunge la Santiago, iar generalul Bustamente pune la cale un joc dublu pentru a-i doruta pe inamici.

..a clipă se auzi vocea lui Valentin şi sbughind dintr'un tufiş, Cezar veni să se gudure pe lângă stăpânul său.

Dona Rosario culese o floare de suchil şi după ce o mirosi, o întinse tânărului:

— Păstreaz-o !... Va fi singura amintire fespre mine! Şi acum, Luis, te rog să părăseşti cât mai curând cu putinţă ţara dără să încerci să mă revezi!

Contele şovăi.

— Poate însă că vreodată . .

Niciodată. Nu ţi-am spus că sunt condamnată?

Ea pronunţă aceste cuvinte cu un aşa acent de disperare încât tânărul, fără să vrea se supuse:

— Jur!

— Mulţumesc, strigă ea şi depunând o sărutare pe fruntea omului pe care îl iubea, dispăru, exact în clipa când apăru Valentin

— Ce cauţi prin grădina asta? Te caut de peste o oră!

Contele se întoarse şi cu faţa scăldată în lacrimi, se aruncă la pieptul fratelui său.

— Frate! Frăţioare, sunt omul cel mai nenorocit . şi leşină.

Cap. 14

Quinta Verde

Nu departe de Rio Claro, orăşel drăgu situat într'o regiune încântătoare între San tiago şi Talca se afla atunci — şi probabil că se mai găseşte şi astăzi — pe un deal care domina împrejurimile, o frumoasă quinta, ascunsă pe după un buchet de arbori.

Şi lucru ciudat! Deşi într'o epocă turbure, această încântătoare locuinţă scăpase până atunci, ca prin minune, de jaful şi prădăciunea ce se abătea cu nemiluita în jurul ei. Această locuinţă se numia Quinta Verde. Nimeni nu locuia în această quintă, deşi uneori se auziau sgomote cari umpleau de spaimă pe demnii huasos cari locuiau prin împrejurimi.

A doua zi după evenimentele povestite mai înainte, căldura era atât de zăpuşitoare încât toată lumea ghici că o furtună grozavă e pe cale să isbucnească. Şi într'adevăr isbucni cu furie, de îndată ce se lăsă noaptea. De departe se auziau urletele fiarelor, amestecate cu lătratul câinilor rătăcitori. Spre orele nouă seara, totul se linişti şi lu-

na apăru pe după un nor, răspândind o lumină tremurătoare şi searbădă. Această rază de lună îngădui însă unei mici trupe de călăreţi să se orienteze.

Ţinta călăreţilor era Quinta Verde.

Doi călăreţi, bine înfăşuraţi în mantalele lor, călăriau în fruntea grupului. Pălăriile lăsate peste ochi, dovedeau dorinţa celor doi, de a rămâne necunoscuţi.

— Peste un sfert de oră, generale, vom ajunge.

— Ţin foarte mult să pătrund cât curând în cuibul lor.

— Mai aveţi timpul să vă răsgândiţi, generale. . . repet că e foarte primejdios.

— Diego, ar fi o laşitate să mă retrag; încrederea pe care mi-o arată concetăţenii mei, cere să-mi fac datoria până la capăt. Ştirea că Don Tadeo a scăpat dela moarte, a provocat o vie mişcare în rândurile nemulţumiţilor; dacă eu aş şovăi acum să sdrobesc capul şarpelui care suflă la urechile mele, mâine va fi prea târziu. In momentele decisive, numai şovăiala i-a pierdut pe mai toţi bărbaţii de Stat.

— Generale, dar dacă omul dus aceste informaţii...

— E un trădător, nu-i aşa? E cu putinţă, dar eu mi-am luat toate măsurile.

— In locul d-tale .

— Mulţumesc că te îngrijeşti pentru mine, dar mă cunoşti îndeajuns ca să ştii că-mi voi face numai şi numai datoria.

— Atunci nu-ţi doresc decât noroc. Aici trebue să mă retrag. Trebue doar să pătrunzi singur în Quinta Verde.

— Porunceşte oamenilor să descalece, supraveghiază bine împrejurimile şi execută toate ordinele ce ţi-am dat: adio!

Diego se înclină cu tristeţe.

Generalul îşi îndemnă calul, cu un ţăcăit de limbă şi animalul se repezi în galop' deşi era foarte obosit de drumul făcut până atunci. După câteva minute, Bustamente se opri; descălecă, aruncă căpăstrul pe gâtul calului şi merse hotărât spre casa ce se afla la vreo zece paşi de dânsul.

Ajuns la poartă, se opri o secundă şi privi în jurul lui, ca şi cum ar fi vrut să scruteze întunericul. Totul era calm şi tăcut.

Cu toate acestea, generalul simţi că e cuprins de acea teamă care învăluie pe omul cel mai curagios, chiar atunci când se

găseşte faţă în faţă cu necunoscutul.

Generalul Bustamente era însă un soldat prea bătrân ca să se lase impresionat, aşa cu una, cu două, şi îşi reluă îndată sângele rece de totdeauna.

Se apropie de poartă, bătu de trei ori, cu mânerul săbiei, apoi nişte mâini nevăzute îl înlănţuiră, o batistă îi căzu peste ochi şi o voce slabă murmură la urechile sale:

— Nu încerca să te împotriveşti... 20 de pumnale sunt îndreptate spre pieptul tău: La cel mai mic strigăt eşti un mort

— Nu mai ameninţaţi degeaba, răspunse generalul cu o voce liniştită. Odată ce am venit din propria mea voinţă, înseamnă că n'am intenţia să mă împotrivesc.

— Pe cine cauţi?

— „Inimele Intunecate".

— Eşti gata să apari în faţa lor?

— Da

— Nu ţi-e teamă de nimic?

— De nimic.

— Lasă sabia jos.

Generalul îşi lepădă sabia, dar simţi, în acelaş timp că e uşurat şi de pistoale

— Acum, poţi să mergi fără teamă

— In numele lui Christos care a murit pe cruce pentru libertatea omenirii, „Inimi întunecate“ primiți-mă și pe mine în mijlocul vostru, spuse generalul cu o voce hotărâtă

Ușile QUINTEI VERDE se deschi larg.

Pe prag apărură doi oameni mascați. Într'o mână aveau o sabie, în cealăltă o lanternă.

— Mai e timp, spuse unul dintr'ei. nu ești hotărât, te poți retrage încă.

— Sunt hotărât.

— Vino atunci, tu, care te crezi demn să împarți cu noi glorioasa noastră misiune; dar dacă te gândești să ne trădezi, tremură

Generalul simți că un fior de spaimă îi cutremură mădularele, la aceste vorbe, dar își stăpâni emoția

— Trădătorii să tremure; răspunse el

Și intră hotărât în Quinta Verde

Batista care i ascundea ochii și-l împie deca să vadă pe acei cari îl întrebau, îi fu smulsă de pe obraz și după un sfert de oră de umblet printr'un coridor circular, lumina. doar de lumina roșie și nesigură a torței

călăuzei sale, Bu în fața unei porți

Se întoarse spre oamenii mascați care-l urmăriseră pas cu pas

— Ce mai aștepți? îi spuse unul. Nu știi doar că e scris: „bate și ți se va deschide." ?

Generalul !ovi, poarta se deschise și Don Pancho se găsi pe pragul unei încăperi mari, cu pereții acoperiți de draperii roșii, luminată lugubru de un candelabru ce spânzura din tavan și care răspândea o lumină îndoielnică asupra unei adunări de vreo sută de oameni cari stăteau toți cu mâna dreaptă pe mânerul săbiilor, îndreptând spre noul venit niște priviri arzătoare, prin găurile măștilor care le acopereau trăsăturile.

In fundul acestei încăperi se afla o masă mare, acoperită cu un tapet ve.de. La această masă stăteau trei oameni. Pe perete îndărătul lor, se afla atârnat un crucifix, între două săbii. Pe fondul negru se zărea un cap de mort prin care trecea lama unui pumnal

Generalul nu arătă nicio emoție la această sinistră punere în scenă. Schiță doar un su-

râs dispreţuitor şi păşi înainte .
În această clipă, simţi că ci umărul .
Se întoarse . O călăuză îi întinse o mască şi cu toate că avusese grijă să se deghizeze bine, spre a nu fi recunoscut, el apucă masca cu bucurie, o puse pe obraz şi învelindu-se în larga sa manta, intră în sală.
— In nomine patris et filii et spiritus sancti, spuse el.
— Amen! răspunseră cei de faţă.
— Exaudiant te Dominus, in die tri tionis, spuse unul din cei trei mascaţi.
— Impleat Dominus omnes petitiones tuas relua generalul fără şovăială.
— Ce cauţi aci?
— Caut să intru în sânul aleşilor.
— Poate, sau vrea careva din noi să chezăşuiască pentru D-ta?
— Nu ştiu, nu cunosc pe ni
Dc unde ştii?
— O bănuesc, deoarece toţi sunt mascaţi ca şi mine.
— „Ini ile întunecate" trebuiesc judecate după suflet, nu după faţă.
Generalul făcu o plecăciune.

— Cunoşti condiţiile afilierei tale?

— Le cunosc.

— Cari sunt ele?

— Să-mi sacrific mama, tata, fraţii, rudele, prietenii şi pe mine, fără şovăială, pentru cauza pe care jur s'o apăr;

— Apoi?

— La primul semnal, fie ziua, fie noaptea, îngenunchiat chiar în faţa altarului, în orice împrejurare mă găsesc să părăsesc totul pentru ca să îndeplinesc îndată porunca ce mi se va da, oricare ar fi ea!

— Accepţi condiţiile?

-- Da.

— Eşti gata să juri?

— Da.

— Repetă după mine, cu mâna pe Evanghelie, toate cele ce-ţi voi spune.

— Porunciţi.

Cei trei oameni dela masă se sculară în picioare şi generalul întinse mâna, hotărât, asupra unei Biblii. Un freamăt parcurse rândurile asistenţei, dar preşedintele lovi în masă cu mânerul pumnalului şi tăcerea se restabili,

Şi generalul repetă, fără şovăială:

— Jur să-mi sacrific, eu familia, să-mi sacrific bunurile și tot ce pot nădăjdui în astă lume, pentru salvarea cauzei pe care „Umbrele Intunecate" o apără; jur să lovesc orice om ce mi se va indica, fie acesta tatăl sau fratele meu; dacă-mi calc jurământul, dacă trădez pe aceia cari mă primesc acum pe un frate, recunosc că-mi merit moartea și le iert „Umbrelor Intunecate" că mi-o vor da.

— Bine, spuse președintele, acu fratele nostru.

Se sculă în picioare, făcu câțiva pași sală și se opri în fața generalului.

— Acum, spuse el cu o voce amenințătoare, Don Pancho Bustamente, D-ta care ai jurat fals în fața unei sute de oameni, crezi D-ta că vom comite o crimă judecându-te pentrucă ai avut semeția de a intra în vizuina ursului?

Generalul nu-și putu reține un gest de spaimă.

— Luați-i masca jos, pentrucă fiecare să vadă că într'adevăr el este. Generale, n'ai știut că dacă intri în casa ursului, te mănâncă?

Un murmur ciudat începu să se audă, din sală.

— Iți vin soldații în ajutor, luă președintele, dar vor veni Pregătește-te să mori!

Cuvintele cădeau ca o măciucă; pe capul generalului; totuși nu-și pierdu curajul, pentrucă el știa că trupele sale vor înconjura Quinta Verde din toate părțile și-l vor salva. Trebuia însă mai câștige timp.

— Cu ce drept vreți să mă judecați și să mă executați?

— Ai jurat adineauri să te supui judecății noastre, răspunse președintele, batjocoritor.

— Băgați de seamă, domnilor, eu sun doar Ministrul de Războil

— Și eu sunt Regele Tenebrelor, strigă președintele, cu un asemenea accent, încât generalul îngheță de spaimă. Pumnalul meu e mai sigur decât puștile soldaților D-tale. Fraților ce pedeapsă merită acest om?

— Moartea, răspunseră conjurații.

Generalul văzu că era pierdut.

Cap. XV

Plecarea

Sergentul Diego, lăsat de Generalul Bustamente la câteva paşi de Quinta Verde, nu era deloc liniştit asupra soartea şefului său: avea presentimente. Era un soldat bătrân, obicinuit cu toate vicleniile şi trădările ce se puneau la cale în patria sa. El nu era de părere ca generalul să încerce o astfel de aventură. Mai bine ca oricine, el ştia că unui spion nu trebuie să i dea crezare. Se hotărî deci să nu-l părăsească pe şeful său, care mergea orbeşte înainte, fără să bănuiască ce cursă i se întinsese. Luă deci imediat legătură cu alţi doi şefi ai detaşamentului, însărcinaţi ca şi dânsul, să supravegheze casa misterioasă, împrejurul căreia se stabilise o blocadă severă.

Incepu să se plimbe în lung şi'n lat, blestemând uşurinţa generalului, când deodată simţi cum o mână i se lăsă pe umeri: se întoarse repede şi cu mare greutate îşi reţinu o înjurătură.

Un om se găsea în faţa lui: Don Pedro.

— D-ta?

— Eu ! răspunse spionul.

— De unde dracu ai eşit?

— N'are importanţă. Vrei să-l scapi general ?

— E în primejdie?

— De moarte.

— Demonios, ur;
atunci !

— Tocmai pentru asta am venit, dar vorbeşte mai încet.

— Vorbeşte odată .

— N'avem vreme de pierdut cu asta.

— Ce să fac?

— Să mă asculţi.

— Sunt ochi şi urechi.

— Un detaşament să se prefacă, că atacă uşa prin care a intrat generalul, iar un altul să supravegheze împrejurimile: „Inimile întunecate" au drumuri cunoscute doar de ei. D-ta şi cu detaşamentul D-tale vii după mine şi eu îmi iau însărcinarea să vă introc în casă. Ne-am înţeles?

— Te cred.

— Atunci grăbeşte-te să-i anunţi ceilalţi.

Unde te găsesc apoi?

— Aici.

— Iţi cer doar cinci minute, adăogă Diego şi se depărtă, pentru a reveni peste puţin timp.

— El? îl întrebă Diego.

— S'a făcut.

— Haide atunci să dea Dumnezeu să n'ajungem prea târziu!

Totul se făcu aşa precum se convenise; în timp ce un detaşament ataca uşa Quintei Verde, don Pedro conducea trupa comandată de Diego în partea cealaltă a casei, unde se afla o fereastră deschisă: această fereastră era zăbrelită, dar câteva zăbrele fuseseră smulse, aşa că trecerea se făcu foarte lesne.

Unul după altul, soldaţii săriră în casă. Călăuziţi de spion intrară cu paşi de lup, fără să găsească vre-o piedică în drum.

Peste câteva minute se pomeniră în faţa unei uşi, închisă.

— Aici e, spuse Pedro, încet.

La un semn al sergentului, uşa fu sfărâmată cu paturi de armă şi soldaţii se repeziră în odaie. Era goală.

Pe jos se vedea zăcând corpul unui om.

Sergentul scoase un strigăt de spaimă; își recunoscuse șeful.

Generalul Bustamente zăcea cu un pumnal înfipt în piept: de mânerul pumnalului era legată o banderolă neagră, pe care se putea citi aceste cuvinte, scrise cu cerneală roșie:

„Justiția Inimilor Intunecate".

— Răzbunare! Răzbunare!" urlă Diego.

— Răzbunare! repetară și soldații, deși în vocea lor se putea citi o oarecare spaimă.

Diego se întoarse spre locul unde credea că se află Don Pedro, dar spionul găsise că e mai bine s'o șteargă, fără ca nimeni să bage de seamă.

— Chiar de ar trebui să dărâm cuibul acesta de ucigași, am să-l scotocesc din pivniță și până'n pod și n'am să las piatră pe piatră.

Am să-i găsesc pe diavolii aceștia chiar dacă s'au ascuns în buricul pământului.

Bătrânul soldat începu să cotrobăiască prin toate colțurile în timp ce un doctor, care urmase detașamentul, dădea rănitului îngrijirile de rigoare.

Inimile Intunecate, așa precum o spusese

şi Don Pedro, aveau drumuri cunoscute doar de ei singuri, prin care o şterseră, după ce îşi îndepliniseră groaznica lor răzbunare. Erau, deacum, fără îndoială, departe la adăpost de orice primejdie, în timp ce soldaţii se înverşunau să i găsească în casă.

Don Tadeo şi Don Gregorio, se înapoiară împreună la chacra şi fură uimiţi văzându-l pe Valentin că se apropie de ei, cerându-le câteva clipe de convorbire.

Cu toată surpriza ce le cauză această cerere la ora aceia târzie din noapte, cei doi gentilomi bănuiră că Francezul are pentru asta motive prea serioase, deaceia se opriră, curioşi.

— Don Valentin, începu Don Tadeo, eşti un om serios, şi am convingerea că motivele pentru care vrei să ne părăseşti, sunt grave.

— Foarte grave, apăsă tânărul.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Întrucât, prietenul meu şi cu mine suntem în căutarea norocului, orice vom face, va fi îndreptat numai în direcţia asta.

— Sunt şi eu de părerea, Dtale, răspunse don Tadeo surâzând dar uite ce-i. În provincia Valdiva am câteva proprietăţi pe care

e voi vizita în curând. Vă împiedică ceva să mergeţi într'acolo?

— Nu, nimic.

— In acest moment am nevoie de un om singur pentru a-l însărcina cu o misiune importantă în Araucania' pe lângă marele şef al acelora ce locuiesc acolo. Dacă o luaţi spre Valdivia, veţi fi nevoiţi să străbateţi toată Araucania. Vrei să îi D-ta omul pe care să-l însărcinez cu acea misiune?

— Dece nu? N'am văzut niciodată, încă sălbateci şi mi-ar face plăcere să le fac cunoştinţă.

— Atunci e în regulă. Pleci mâine, nu-i aşa?

— Deloc; plecăm peste câteva ore, la răsăritul soarelui.

— Bine. Atunci când vreţi, pleca, intendentul meu îţi va înmâna instrucţiunile mele scrise.

— Caramba, râse Valentin, iată-mă dar şi ambasador.

— Nu glumi, prietene, făcu Don Tadeo serios. Misiunea pe care ţi-o încredinţez e delicată, primejdioasă chiar . . . vezi, nu-ţi ascund nimic; dacă ai fi surprins cu hârti-

ile ce ți le voi da, nu prea ți-ar merge bine . . Mai vrei să fii trimisul meu?

— Dacă vor fi primejdii în drum, asta înseamnă că nu ne vom plictisi; cum se numește acela căruia trebuie să-i înmânez scrisorile.

— Astea sunt de două feluri: ultimile nu te privesc decât pe Dta; în timpul călătoriei Dtale vei lua cunoștință de ele și vei afla unele lucruri cari, pentru succesul misiunei trebuie neapărat să le cunoști.

— Și celelalte?

— Celelalte trebuiesc înmânate numai lui Antinahue adică Tigrul Soare.

— Măi ce nume! râse Valentin. Și cum am să-l pot recunoaște pe acest domn?

— Imi ceri prea mult. Nici eu nu-l cunosc.

— Indienii Araucani, lămuri don Gregorio sunt un popor nomad și e foarte greu să găsești printre ei pe acela pe care îl cauți.

— N'aveți grijă. Il voi găsi.

— Suntem încredințați de asta.

— Așa precum ți-am spus, peste câteva zile plec și eu spre Valdiva, pentru ca să internez într'o mânăstire de pe acolo pe Doamna pe care ați salvat-o astă noapte. Așa că

am să aştept răspunsul Dtale la Valdivia.

— Dar nici nu ştiu măcar unde se află Valdivia aceia!

— O să te îndrepte toată lumea într'acolo spuse Gregorio. Şi acum, înainte de plecare, ţin să vă reamintesc Dtale şi prietenului Dtale că, oricând, casa mea e a voastră.

— Vă mulţumesc pentru bunătatea Dvs Vreau să vă mai spun ceva : am hotarât să-mi schimb numele de Valentin în acela de BUFFALLO BILL.

Mai schimbară câteva cuvi
trei oameni se despărţiră .

Peste câteva ore, la răsăritul soarelui, Luis şi Buffalo Bill, — căci aşa îl vom numi pe Valentin deacum înainte — călare pe doi cai minunaţi, dăruiţi de don Tadeo, părăsiră Chacra. urmaţi de Cesar .

Buffallo Bill primise dei
sorile lui don Tadeo .

In clipa când părăsiră ferma, Luis întoarse capul, ca şi cum ar ii vrut să-şi ia rămas bun dela aceste locuri cari îi deveniseră atât de dragi şi pe care nu le va revedea desigur niciodată şi mai avu vreme să zărească la fereastră un cap minunat de fată, a cărui

fața era complect scăldată în lacrimi.

Apoi fereastra se închise și Luis suspină adânc.

— Adio pentru totdeauna; murmură el înăbușindu-se un hohot de plâns.

Curând dispărură în depărtare.

* * *

Peste vreo trei zile, Don Tadeo și Don Gregorio plecau și ei spre Valdivia, conducând-o pe Dona Rosario.

Dar dușmanul lor, pe care-l credeau mort înjunghiat la Quinta Verde, nu murise.

Pumnalul „Inimilor Intunecate" nu fusese mai sigur decât gloanțele soldaților din piața Mayor

Cei doi vrăjmași trebuiau, curând de tot, să fie iar față în față.

Cu toată rana strașnică ce-o primise, grație îngrijirilor inteligente și mai ales grație constituției sale, generalul Bustamente nu întârzie să intre în convalescență. Don Pancho și Linda, uniți acum printr'o ură comună se pregăteau să-și ia revanșa. Generalul își semnalase reîntoarcerea sa la viață prin cruzimi de nedescris, comise împotriva tutu-

ror oamenilor bănuiţi de liberalism şi inaugură deasupra teritorului Republicei un groasnic sistem de teroare.

Don Tadeo de Leon, fu scos afară din lege, prietenii săi aruncaţi în temniţă, iar bunurile lor confiscate. Apoi, când generalul gândi că toate aceste dispoziţiuni zdrobiseră duşmanul cu totul, părăsi Santiago sub pretextul unei vizite în provinciile Republicei şi, întovărăşit de Linda, luă drumul Valdivei.

Cap. XVI.

Intâlnirea

Intrucât de acum înainte mai toată acţiumea povestirei noastre se va petrece în Araucania, credem că e necesar să dăm cititorului câteva lămuriri asupra acestui popor care, singur dintre toate naţiunile întâlnite de spanioli în America, singur el, spunem a fost în stare să se împotrivească ca să-şi păstreze libertatea şi aproape tot teritorul până în epoca de care ne ocupăm .

Araucanii locuiesc într'o foarte frumoasă regiune situată între râurile Biobo şi Valdivia mărginindu-se într'o parte cu marea, iar în

ceala'lă parte cu Cordilierii Anzilor. fac parte din republica chiliană, au totuşi să fi indepedenţi.

Aceia cari îşi închipuie că aceşti indieni sunt sălbateci, se înşelau rău de tot, Araucanii au luat din civilizaţia europeană tot ce putea fi folositor caracterului lor şi felul lor de viaţă: fără a se îngriji de rest. Din timpurile cele mai depărtate, triburile lor, unite formară o naţiune puternică, condusă de legi înţelepte şi riguros respectate.

Primii cuceritori spanioli fură foarte uimiţi să întâlnească în acest colţ pierdut al Americii o republică aristocrată atotputinte şi o feudalitate organizată aproape la fel cu aceia care domnia în Europa veacului al treisprezecilea. Vom încerca să dăm aici câteva lămuriri despre Araucanieni, cari din mândrie, se mai intitulează şi Aucas adică oameni liberi.

Pământul lor, dela Nord la sud şi dela est la vest, e împărţit în provincii conduse de mai marii lor. Conducătorii sunt independenţi, dar, pentru binele poporului, nu iau nicio măsură, până nu se sfătulesc între ei Titlurile sunt ereditare. Vasalii lor, sau Mo-

sotonl, cum li se mai spune, sunt liberi: în timp de războiu sunt reparlizaţi serviciului maritim: dealtfel, spre lauda acestui popor, în această ţară oricine ştie să mânuiască o armă, e soldat.

Aşa se explică dece spaniolii, văzând că nu reuşesc să supună acest popor, au făcut cu el un p a c t de alianţă, mulţumită căreia ei poate să străbată, paşnic Araucania, mergând dela Santiago la Valdivia.

Intr'o frumoasă dimineaţă de Iulie — numită de Indieni Ayen-Anta, adică luna soarelui — doi călăreţi, urmaţi de un minunat câine de Tera Nova, străbăteau aceste ţinuturi. Erau îmbrăcaţi în costum chilian şi călăreau foarte voioşi, fără să se sinchisească de primejdiile ce putea să-i pândească de prin toate ascunzişurile drumului.

Cititorul i-a recunoscut, desigur. Erau Luis şi Valentin, adică Buffalo Bill.

In două luni de zile străbătuseră deacum Maule, Talca, Conception şi acum îi regăsim în plin teritoriu araucanian, călătorind filozofic, în tovărăşia lui Cesar, pe malurile râului Corampongue.

Tinerii îşi petrecuseră noaptea într'un rancho părăsit.

Pentru a se mai odihni puţin îşi căutară un adăpost sub crengile unui pom, apoi lăsară caii să pască. Mâncară puţină pastramă spaniolă, fructe, biscuiţi, toate împărţite frăţeşte cu Cesar, care grav în două lăbuţe urmărea cu o privire lacomă toate îmbucăturile ce băeţii duceau la gură

— Caramba, ce bine e să şezi jos după ce ai călătorit câteva ore.

— Şi eu mă cam simt obosit spuse Luis.

— Adevărat, prietene, eu sunt mai obicinuit decât tine cu călăritul.

— Dar e mai bine dacă sunt obosit uit.

— Imi pare bine când te aud vorbind aşa; văd că eşti un adevărat bărbat.

— Nu te înşeli; răul din mine mă roade, dar n'am ce-i face.

Speranţa e o iluzie a dragostei; fără speranţă, dragostea moare.

— Ea sau acela care o simte, adăugă tânărul eu un surâs melancolic.

Deodată câinele, încetinindu-şi mestecatul adică capul, îşi mişcă urechile neliniştit şi urlă cu furie.

— Tăcere, Cezar. Dece latri? Nu ştii că suntem în pustiu şi în pustiu nu se află nimeni, ce dracu?

Cezar îşi continuă urletele, fără să-i asculte stăpânul.

— Ba eu nu sunt de părerea lui, făcu Luis. Mi se pare că deşerturile din America nu sunt chiar atât de . pustii

— Se poate să ai dreptate.

— Strigătele câinelui nu sunt atât de fireşti, aşa că ar fi bine să luăm niscavai măsuri.

— Las'pe mine!

Buffalo Bill se sculă în picioare, aruncă o privire în jurul lui, apoi îşi luă arma şi făcu semn lui Luis să şi-o ia şi el pe a lui pentru a fi gata la vreun atac oarecare.

— Cezar are dreptate. Luis, vezi ceva? Mi se pare că e rost de tăvăleală!

— Cum o vrea D-zeu! răspunse Luis, încărcându-şi arma.

La o depărtare de vre-o 25 de paşi, zece indieni, îmbrăcaţi de război şi călărind nişte cai minunaţi, îi priveau liniştiţi. Cei doi tineri nu-şi puteau explica cum de pu-

făcusră ei să se apropie atâta, fără s.mţiţi.

Cerar lătra din ce în ce cu mai multă furie şi deabia ce aştepta prilejul să se repeadă asupra indienilor.

Războinicii nu făcuseră nici un gest, dar îi observau pe cei doi călători cu atâta atenţie, încât Buffalo Bill începu să-şi piardă răbdarea.

Cap. XVII

Indienii Palches

— Aştia nu prea îmi fac impresie că au intenţii prieteneşti, făcu Buffalo Bill. Să băgăm de samă.

— Sunt Araucani i, făcu Lui

— Crezi? Urâţi mai sunt.

— Ba eu îi găsesc foarte frumoşi.

— Poate . din punct de vedere artistic !

Şi Buffalo Bill sprijinindu-se de puşcă, aşteptă.

Observându-i pe cei doi ti discutau între

— Mi se pare că se consultă între ei, cu ce fel de sos să ne prepare, spuse Buffalo Bill.

— Nu sunt antropofagi.

— Curios! La Paris, toți sălbatecii de prin bâlciuri sunt antropofagi.

— Nebunule, îți baţi joc de toţi!

— Păi ce, vrei să plâng? Şi aşa şi aşa poziţia noastră nu este tocmai de invidiat.

Mai toţi indienii din faţa lor erau oameni în vârstă de 40—45 de ani, îmbrăcaţi în costumul puelche, una din naţiunile cele mai războinice ale Araucaniei; obrazul le era vopsit în fel de fel de culori, iar părul lung şi unsuros le era reţinut pe frunte de o panglică roşie. Armele lor se compuneau dintr'o lancie lungă, un cuţit pe care-l ţineau în cizmuţiţele lor din piele de taur netăbăcit, o puşcă ce atârna de oblâncul şeIii şi un scurt rotund, îmbrăcat în piele, împodobit cu coame de cai şi şuviţe de păr omenesc.

Acela care părea să le fie şeful era un om de statură înaltă, cu trăsăturile expresive aspre şi mândre, pe care se putea citi o oarecare sinceritate, lucru rar la Indi

singurul lucru ce-l deosibea de tovarăşii săi era o pană de vultur înfiptă în partea stângă a capului, în panglica roşie ce-i reunea părul.

După ce se consultase vreo câteva minute cu oamenii săi, şeful înaintă spre călători, aplecându şi lancea în semn de pace.

La trei paşi de Buffallo se opri şi îi spuse în spaniolă, după un salut ceremonios de manieră indiană, punându-şi mâna dreaptă de piept şi plecându-şi capul de două ori:

— Marry-Marry, fraţii mei sunt muruchi— străini—şi nu Culme-Hulnca—spanioli mizerabili. Dece se si t ei atât de departe din rasa lor?

Această întrebare, făcută cu un accent gutural; atât de firesc indienilor, fu înţeleasă de cei doi tineri, cari, după cum ştim, vorbiau foarte bine spaniola.

— Mă, dar curios sălbatecul ăsta! suflă Buffallo lui Luis.

— Răspunde i tu!

— Răspunzându-i, nu cred nici eu să ne compromitem mai mult decât suntem.

Şi întorcându-se spre şef, îi spuse:

— Călătorim.

Singuri?

— Te miră, prietene?

— Frații mei nu se tem de nimic?

— Dece să ne fie frică? N'avem ni pierdut.

— Părul!

Luis începu să râdă.

— Te pomenești că-și bate joc, caraghiosul ăstă, de părul meu? mormăi ... Buffallo supăra Așteaptă tu;

Și reluă tare:

— Vedeți-vă de drum, domnilor sălbatici Nu prea-mi place mutra Dvs.

Apoi își încărcă arma, ochindu-l pe șef. Luis, care urmărise cu băgare de seamă toate peripețiile acestei întrețineri, imită gestul prietenului său și duse și el arma la ochi, ochind grupul de indieni.

Șeful care probabil că nu înțelese discursul tă ărului, departe de a se speria de gestul amenințător al acestuia, admiră cu plăcere fața hotărîtă a francezului, apoi îndepărtă țeava armei ce se îndrepta spre pieptul lui.

— Prietenul meu se înșală. N'am intenția să-l jignesc. Eu sunt frate — penni — lui și al tovarășului său: fețele palide mâncau

atunci când am venit eu cu oamenii mei.

— Da, răspunse Luis, vesel. Tocmai mâncam și sosirea voastră pe nepusă masă ne-a împiedecat să ne astâmpărăm foamea.

— Și dacă vreți, puteți lua și voi, spuse Buffalo Bill, arătându-le alimentele răspândite prin iarbă.

— Mulțumesc, răspunse indianul cu bunăvoință.

— Poftim la masă atunci, spuse Buffalo vesel, aruncând arma cât colo.

— Bine, răspunse șeful, dar cu o singură condiție.

— Care ?

— Imi voi aduce și eu partea mea...

Atențiune!

ȘERPII DIN GALLIPOLI

este titlul No. 3 din faimoasa Colecție Albastră, care s'a pus în vânzare și se găsește la toți chioșcarii librarii și vânzătorii de ziare din țară
Volum complect Lei 28

ROMANELE DE 7 LEI

lansate de editura noastră au obținut cel mai mare succes din ultimul timp. Nu uitați să cereți în fiecare Joi un număr nou din „Romanele de 7 Lei". Exemp. Lei 7

Cititorii noștri sunt rugați a urmări cu mare atenție

RĂSCOALA PIEILOR ROȘII

care apare regulat săptămânal și se vinde cu Lei 5.

„TOM SHARCK" - „COLECȚIA ALBASTRĂ" „ROMANELE DE 7 LEI" - „SHERLOCK HOLMES" - „RĂSCOALA PIEILOR ROȘII"

toate acestea sunt numai o parte din publicațiunile ce apar în editura noastră.

Editura „IMPRIMERIA BUCUREȘTI" Cobălcescu 29